

Hurskaat tekomme ja pyhät seremoniamme ovat käyneet joka aika kompastukseksi kristityille, - olivapa tekemme kuinka pyhiä tahansa. Ihmistä kiehtovat aina teot, joilla hän pyrkii ansaitsemaan jotain - toisinaan parempaa asemaa, mainetta tai kunniaa. Kristitylle saattaa tulla voimallinen tarve näyttää enemmän uskovaishetkeltä - ja mikä sen parempi keino siihen olisi, kuin nöyryistely ja muut luonnottomat teot, vaatimusten täyttämiset - ja tämä kaikki ponnistellen omassa voimassa, lihallisiin päämääriin. Paavali, joka korosti Jumalan armovaikutuksia ja Pyhässä Hengessä vaeltamista - Hengen antaman viisauden, voiman ja vaikutuksen varassa - kirjoitti kolossalaisille tällaisesta ylpeyden tyydyttämisestä:

"Älköön siis kukaan tuomitko teitä syömisestä tai juomisesta, älköönkään minkään juhlan, uudenkuun tai sapattien johdosta, [Viikkosapatin sekä muiden lepopäivinä pidettävien juhlapäivien, jotka olivat vertauskuvia eli "varjoja", esikuvia, tyyppejä (1.Kor.10:11) uuden liiton todellisuksista Kristuksessa ja Hänen seurakunnassaan.] jotka ovat vain tulevien varjoa, mutta ruumis on Kristuksen. Älköön teiltä riistääkö voittopalkintoanne kukaan, joka on mieltynyt nöyryyteen ja enkelien palvomiseen, pöyhkeilee näyistään ja on lihallisessa mielessään turhaan ylpistynyt, eikä pitäydy Häneen, joka on Pää, ja josta koko seurakuntaruumis, nivelten ja jänteiden avulla koossa pysyen, kasvaa Jumalan tahtomalla tavalla. Jos te olette Kristuksen kanssa kuolleet pois maailman säännöksistä ja tavoista, miksi te, kuin maailmassa eläen, alistutte sellaisiin säädöksiin kuin: 'Älä tartu, älä maista, älä koske!' Kaikki tällaisethan on tarkoitettu käytössä häviämään ihmisten käskyjen ja oppien mukaan! Kaikilla näillä on tosin viisauden maine itsevalitun hurskauden ja nöyryyden vuoksi sekä siksi, että ne eivät säästä ruumista. Niillä ei kuitenkaan ole mitään arvoa, ja niitä noudatetaan lihan tyydyttämiseksi. Kol.2:16-23[*JKR]

- Vaativat saarnat ja tekojen kautta ansaitsemiset ovat osoittautuneet aikojen saatossa täysin turhiksi. Onhan Sanan mukaan selvää, ettei meitä pelastettu tekojen kautta (siis tehtyjen, tai tekemättömien, epäonnistuneiden, tai onnistuneiden), vaan armon kautta. - Onko uskomme aitoa uskoa Jeesukseen, vai uskomme omiin tekoihimme? Uskomme kirjoitettuun sanaan,

vai siihen Jumalaan, josta Sana kertoo? Annamme uskon kuuliaisuuden synnyttää tekoja - Jumalan tahdosta ja Hengen vaikutuksesta, - vai pyrimmekö itse tekemään teot, jotka sitten olisivat "Hengen hedelmiä"? - Syy siihen, ettemme onnistu, on siinä, että yritämme itse. Teemme ja vaadimme itseltämme ja toisiltamme mahdolltomuuksia, koskaan pääsemättä niihin. Kuitenkin ainut, joka saa aikaan meissä hyvän työn, on Jeesus Kristus. Häneen uskoessa ja täytyessämme Pyhäällä Hengellä, meissä kasvaa hedelmä, joka on Hänen tahtonsa mukaista. - Se, että meitä kehoitetaan tekemään hedelmiä, joissa parannuksenne aitous näkyy, (Luuk.3:8, Kol.1:10) tarkoittaa nimenomaan aitoa uskoa Jumalaan, joka saa aikaan - aloittamansa työnsä - päätökseen saattamisen.

- Mietipä, tahtoisitko vieläkin tyydyttää vain ylpeää himoasi, vai annatko Jeesuksen täyttää sydämesi uskolla, innolla, rauhalla, rakkautella ja kaikinlaisella jumalisella hyvydellä? Onnistut teoissasi vasta saatuaasi voiman ja vaikuttimet Jumalassa niihin. Silloin se kaikki koituukin kiitokseksi ja kunniaksi Jumalalle ja Hänen seurakunnalleen, etkä voisikaan ylpeillä saavutuksillasi. Alat ymmärtämään yhä syvemmin, että kaikki hyvä sinussa on Kristuksen aikaansaannosta, ja siitä onkin Hyvä kiittää ja ylistää Jumalaa!

Kaiken lisäksi tällaisille ylpeyden palvojille Jumalan sana ilmoittaa, että "Hän on ylpeitä vastaan, mutta nöyrille Hän antaa armon." (2.Sam.22:28, Jaak.4:6) - Mitä on sitten oikeanlainen nöyryys, joka ei palvele ihmisen ylpeyttä? Se on Jeesus-keskeistä nöyryyttä, sitä, että tahtoisimme tulla Hänen kaltaiseksi, niin rakkaudessa, kuin pyhydessäkin. Paavali jatkaakin opetustaan oikeasta nöyryydestä:

"Te Jumalan valitut, pyhät ja rakkaat, pukeutukaa sydämelliseen armahtavaisuuteen, ystävällisyyteen, nöyryyteen, sävyisyyteen ja kärsivällisyyteen. Kärsikää toisianne rakkaudessa ja antakaa toisillenne anteeksi, milloin jollakin on moitetta toista vastaan. Kuten Herra on antanut teille anteeksi, niin tekin antakaa. Yli kaiken tämän pukeutukaa rakkautteen, joka on täydellisyden side. Kol.3:12-15[*JKR]

Voi, jospa edes tämän Raamatunjakeen osaisimme elää todeksi joka päiväisessä elämässä! Sinäkin varmaan tiedät, ettei se ole mahdollista itsessämme, mutta täytyttyämme Pyhäällä Hengellä ja ravitessamme itseämme Sanalla, kaikki tämä toteutuu Jumalan vaikutuksesta. Ajattelepa, kuinka meidän ei tarvitse, kuin etsiä Jumalaa ja Hänen vanhurskasta tahtoaan, niin siinä oheassa kaikki muikin annetaan! (Matt.6:33) - Rukoile siis kanssani, että saisimme täytyttyä uudelleen ja uudelleen jumalisella voimalla, Hänen kirkkautensa ja Pyhyytensä vaikutuksilla. Etsikäämme Hänen kasvojaan, kysyen ja anoen! - Tässä luottamuksessa ja uskossa saamme jättäytyä Hänen vahvoille käsivarsilleen ja tulemme näkemään, kuinka Hän armostaan meitä kasvattaa.

"Jumala on asettanut Hänet (Jeesuksen) sovitusuhriksi uskon kautta Hänen vereensä. Jumala on aiemmin osoittanut vanhurskautensa jättämällä jumalallisessa kärsivällisyydessään rankaisematta ennen tehdyt synnit. [Ylimmäinen pappi vihmoi uhriläimen verta, joka (esikuvallisesti, "tulevan varjona") sovitti synnit (3Moos.16). Kristuksen Golgatan uhri ja Hänen vereensä vuodatus on näiden esikuvien täytymyksenä todellisesti sovittanut ihmiskunnan synnit.] Nykyajassa Hän osoittaa vanhurskauttaan siinä, että Hän itse on vanhurskas ja vanhurskauttaa sen, joka uskoo Jeesukseen. Missä siis on kerskaaminen? Se on suljettu pois. Minkä lain kautta? Tekojenکو lain? Ei, vaan uskon lain * kautta. [Se on, Kristuksen verisovituksen, parannukseen nöyrytymisen, armon evankeliumin julistamisen ja uskomisen.] Päättelemme siis, että ihminen vanhurskautetaan uskolla ilman lain tekoja.

Room.3:25-27[*JKR]

